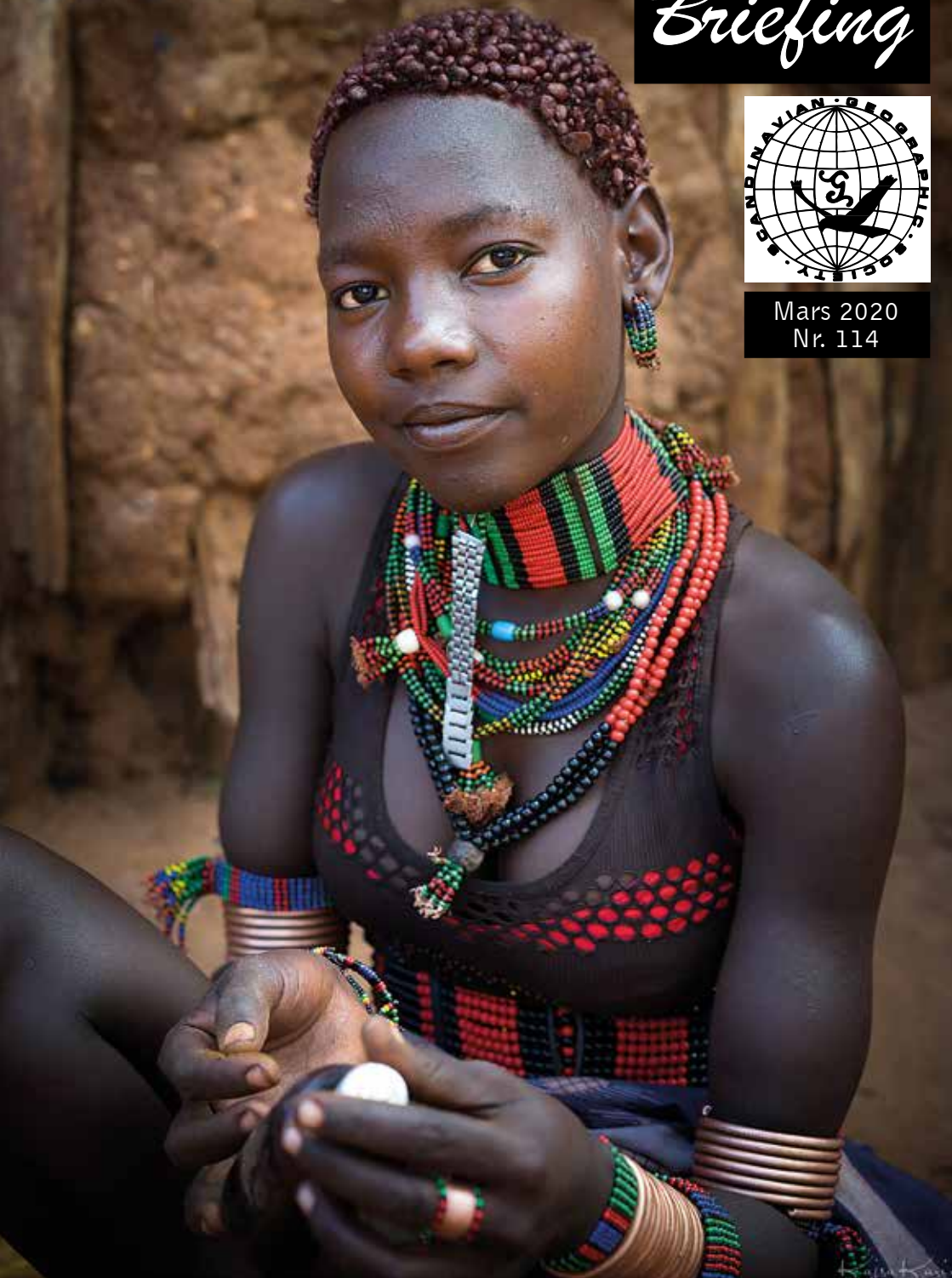


Briefing



Mars 2020
Nr. 114



Briefing

Briefingmaterial

skickas till Christina Völcker
Harstigen 16, 645 42 Strängnäs
E-post: briefing@sgsresa.se
eller ordforande@sgsresa.se

Adressändringar:

Skickas till Ewa Knutsson
Slalomvägen 37, 461 58 Trollhättan
E-post: medlemsregister@sgsresa.se

Resemästaren:

Vår Resemästare är Lotta Borgiel
Marsjö Hvilan, 643 94 Vingåker
E-post: resemastare@sgsresa.se

Sista materialdag för nästa nr. är 28 maj 2020.

Annonser:

En helsida kostar 1000 kr och en halvsida 500 kr.

Redaktionen förbehåller sig rätten att bedöma och eventuellt förkorta insända bidrag och tar inte ansvar för ej beställt material.

SGS adress:

c/o Anders Gezelius
Skatkullevägen 22, 430 82 Donsö

Internetadress:

www.sgsresa.se
E-post: ordforande@sgsresa.se

Medlemsavgift per kalenderår:

Ordinarie medlem 250 kr. Familjemedlem 75 kr.
Bankgiro 223-7352

Lokala träffar

Öst 7 mars

Inbjudan och program kommer att publiceras på SGS hemsida och Facebook och förövrigt skickas ut på det sätt respektive lokalavdelning väljer.

STYRELSEN

Ordförande:

Anders Gezelius
076-310 64 36
ordforande@sgsresa.se

Vice ordförande:

Kristina Bergman
0303-22 52 50
vice_ordforande@sgsresa.se

Sekreterare:

Kerstin Strandskog
08-19 72 83
sekreterare@sgsresa.se

Kassör:

Ewa Knutsson
0767-96 55 00 kassor@sgsresa.se
medlemsregister@sgsresa.se

Vice kassör:

Bengt Cederfelt
08-96 14 95
vice_kassor@sgsresa.se

Klubbmästare:

Stefan Karlsson
072-189 23 76
klubbmastare@sgsresa.se

Briefingansvarig:

Christina Völcker
076-897 72 78
briefing@sgsresa.se

Resemästare:

Lotta Borgiel
0151-209 00
resemastare@sgsresa.se

Ledamöter:

Isabel Olesen
+45 613 032 64
ledamot@sgsresa.se
Magnus Andersson
042-14 67 51
ledamot@sgsresa.se

Innehåll

- 4. Ordförande har ordet.
- 6. SGS Höstmöte 2019.
- 7. Vykortshälsningar.
- 14. Ett oväntat möte.
- 15. Ett reseminne.
- 16. SGS-Profilen.
- 17. Boktipset.
- 17. En riktig kulturkollision
- 18. Världens första socialinrättning.
- 20. Omodalen i Etiopien (del 1).
- 26. Resemästarens sidor.

Omslagsbild: *Mikael Thorvaldsson*

Ny medlem i SGS

Vi är glada att kunna hälsa följande medlem välkommen i föreningen:

Lars Nybom, Farsta

Avlidna medlemmar i SGS

SGS deltar i sorgen efter de avlidna medlemmarna **Richard Wahlgren** och **Kirsten Wretblad**

Till deras minne har föreningen planterat träd i Vi-skogen.



Ordföranden har ordet ...



Anders
Gezelius

Briefing

Jag hoppas att vi har lyckats med att nå ut med information till alla medlemmar om de problem vi har råkat ut för när det gäller Briefing. Nummer 112/113 av vår medlemstidskrift kom ju ut väldigt försenad och dessutom utan den viktiga inbjudan till höstträffen i Motala. De flesta nåddes av inbjudan på andra sätt och till slut blev det ju ganska många som kom i alla fall. I ordförandeordet till det tänkta decembernumret ville jag passa på tillfället att berätta att det försenade numret inte på något sätt berodde på vårt nya redaktörsteam, men så kom det ju inget decembernummer. I stället nåddes vi av informationen om att tryckeriet hade gått i konkurs och att något nummer inte skulle kunna tas fram. Vi började undersöka alternativen och fick så veta att tryckeriet fått nya ägare och att vi skulle kunna få ut Briefing på samma sätt som tidigare. Nu hoppas vi innerligt att det ska gå bra. I annat fall får vi se oss om efter en annan samarbetspartner. När vi meddelade att vi hade problem med Briefing blev det genast klart, av alla mail och andra reaktioner som kom, att Briefing i sin tryckta form är mycket uppskattad och efterlängad. Det här är ett utmärkt tillfälle att tacka Christina och Inger för jobbet och att vi nog alla ser fram emot kommande nummer. Och apropå det – hjälp till att göra deras arbete så enkelt som möjligt genom att förse dem med

minnen, berättelser, tankar och funderingar liksom bilder. Tänk gärna på att för en redaktör är det extra användbart med kortare bidrag, som passar att komplettera med på olika ställen.

SGS i Motala

På annan plats i det här numret kan ni hitta en mer detaljerad berättelse om vad som hände under träffen. Jag ska bara komplettera med ett par funderingar när jag nu skriver mina rader. Dels att det nog var första gången vi hade kombinerad konferenslokal och matsal. Om det var bra eller inte ska jag låta vara osagt, men det var säkert besvärligare för personalen. Vi hade naturligtvis kunnat få möjligheter för fler att se bättre, om vi suttit mer koncentrerat. Det andra som jag tänkte på redan i Motala var att vi fick en lite ”tom” sen eftermiddag och att det egentligen inte fanns någon lämplig plats för oss att slå oss ner och prata med varandra. Nu tror jag att många drog sig tillbaka på sina rum eller gick ut på egna strövtåg och inget ont i det, men det är ju inte minst för att träffas och umgås som vi kommer till våra träffar.

SGS i Uddevalla

Med funderingarna ovan i tankarna för Eva och jag till Uddevalla i veckan efter Motala-träffen för att titta på Hotel Carlia, som vi ska använda för vår träff nu i vår. Vi hade en mycket trevlig och gi-

vande träff med den ansvariga för stället och vi känner oss helt övertygade om att Carla kommer att fungera mycket väl för våra behov. Jag ska inte säga för mycket, men jag tror att ni kommer att hålla med mig om att vi i Uddevalla kommer att ha den kanske häftigaste och mest annorlunda konferenssal vi har haft. Vi kan i alla fall garantera att det inte är några problem med att kunna mörklägga ordentligt – och det har ju ibland varit lite bekymmersamt. Det finns också mycket bra och trivsamma sittplatser om vi får tid över, så att vi kan umgås hur mycket vi vill!

SGS-möten i framtiden

På vårträffen på Tjärö kom förslag upp om att det kanske inte var nödvändigt att alltid ha våra veckoslutsträffar i anslutning till de helger vi nu har och har haft under väldigt många år. Styrelsen har diskuterat frågan och det är mycket enkelt att konstatera att det är en fråga där det råder delade meningar. Ett problem i sammanhanget är att det är ett beslut som inte kan tas och sedan få omedelbar effekt. För att kunna hitta och komma överens med arrangörer om ställen att hålla till på, så måste vi hela tiden ligga med minst ett års framförhållning. Styrelsen beslutade att ta upp frågan på nästa årsmöte och undersöka om det finns en tydlig majoritet för det ena eller andra alternativet. De främsta argumenten för att flytta till andra tidpunkter är att Kristi Himmelsfärd och Allhelgonahelgerna är tillfällen då släkt och vänner av olika skäl vill samlas. Dessutom är veckan före höstmötet höstlov för skolorna och flera av oss kan ha uppgiften att ta hand om barn och framför allt barn-

barn då. Det fanns en förhoppning om att det med andra datum skulle kunna vara lättare att locka nya (och inte minst yngre) medlemmar. Argumenten för att ha kvar nuvarande ordning är framför allt att det har fungerat väl genom åren och skapar en stabilitet för planeringen – vill man gärna delta så vet man flera år i förväg när mötet inträffar. Det är på sätt och vis en lite bekymmersam fråga eftersom det finns olika uppfattningar, så säkert kommer några att bli besvikna hur vi än gör.

Inför framtiden är det också viktigt att kunna hitta bra ställen att hålla våra träffar på, spännande föreläsare att engagera och naturligtvis locka nya medlemmar till föreningen. Alla kan förhoppningsvis bidra med ett eller annat förslag. Jag hoppas att alla vill hjälpa till och lämna förslag på vad det än är, som kan göra våra träffar och övrig verksamhet bara bättre och bättre. Redan här vill jag avisera om att höstmötet för 2020 kommer att äga rum i Gävle och att vi således gör ännu ett försök att ta oss en liten aning norrut – dags alltså för alla SGS:are att bevisa att ni inte är rädda för att resa lite. Och det kan jag aldrig tro att ni är.

Välkomna till 2020

Jag hoppas att 2020 ska bli ett spännande år för SGS och att ni alla får möjlighet att uppfylla så många drömmar som möjligt! Jag hoppas att vi ses i Uddevalla i vår, i Gävle till hösten eller varför inte ute i världen på någon resa!

SGS Höstmöte 1-3 november 2019

”Höga popplar och låg moral” i radiostaden Motala

text: Karin Jansson och Laila Hedin, bild: Christina Völcker

I samband med fredagens middag, torsk och hemlagad potatismos, fick vi oss också till livs historien om rådhusets förändring till Statt samt några anekdoter. Marcus Kåtorp berättade t.ex. om händelsen, då det började brinna. Man stängde dörrarna för att gästerna skulle få äta klart i lugn och ro. Först när kristallkronorna brakade ner en våning upp, utrymdes lokalen.

Gunilla Broberg berättade och visade bilder från en 80 mil lång resa längs pilgrimsvägen från Pamplona till Santiago de Compostela. Resan innehöll tre vandringar, den längsta 6 km. Längs vägen finns många kyrkor, från 800-talet och framåt, t.ex. katedralen i Burgos, vilket är ett världsarv. Flera kloster, vackra broar, vinodlingar, hus ritade av Gaudi och S:t Birgittas kapell beundrades under vägen. Några km från Santiago de Compostela kan man se slutmålet, katedralen med de tre tornen.

Franco Lazzari bjöd på en filosofisk odysse över olika livsvillkor för människor och djur på vår blå planet genom tiderna. Inte minst de nutida satellitbilderna ger anledning till eftertanke om miljö- och klimatförändringar.

Som vanligt fick vi ingen sovmorgon på lördagen. Alla var punktliga till frukost och mötets start.

Från styrelsen fick vi veta att en ny resa planeras till våren 2021. Den kommer att ge insikter i ”Det okända Egypten” under Nils Billings ledning. Intresseanmälningar tas emot. Resemästare



Lotta tar mer än gärna emot förslag/ idéer på nya resor.

Karin och Mikael Thorvaldsson visade fantastiska bilder och berättade om möten med människor i Omodalen i södra Etiopien. Resan var ett arrangemang, som gjordes tillsammans med tre lokala hjälpredor. Till att börja med lastades bilen med gåvor, såsom tvål och kaffeskal, som man brygger te på. Övernattningar gjordes i tält, antingen i eller i närheten av de byar man gästade. Om vi räknade rätt, var det sju olika folkgrupper som besöktes, alla med olika kulturer och sedvänjor. Bilder från Sverige och våra vanor möttes ofta med förvåning, kanske ”fake news”. Hus för alla djuren, när snön ligger i drivor under flera månader kan bara inte vara sant! Att få en papperskopia av foton på sig själv väckte glädje och kontakt. Det gällde bara att inte ge kvinnorna för mycket pengar, när de blev fotade, för då tog förmodligen männen pengarna. Bilderna på dessa vackra människor var många. Läpplattor, bearbetning av get-



skinn i flera månader, män stoltserande med vapen, stora hål i öronen, mångfald av innovativa huvuddekorationer, tatuerade ärr, kroppsmålningar, halsband av alla tillgängliga material -ja listan kan göras lång. Bilder och berättelser fick vi också om en vandrande folkgrupp i Tchad. De sägs vara världens vackraste folk och har en gemensam träff en gång per år. Då sminkar och smyckar sig pojarna rejält och dansar hur länge som helst i förhoppning att vinna flickornas gunst. En skönhetstävlan svår att slå. Fler bilder och berättelser finns på www.thorvaldsson.se

Därefter tog vi oss med hjälp av Anders Källgård snabbt norrut till de norska öarna. En riktig "Andersö" är en ö utan förbindelse med fastlandet. Från varje kapitel i hans senaste bok fick vi statistik, en liten berättelse om enskilda öbor eller andra händelser och sammanfattande erfarenhet. Berättelserna handlar om starka människor, handlingskraftiga kvinnor, isolering av tysketöser, fängelseöar och filosofifestival. Även i Norge är det många öar, som tömms på sin fasta befolkning under 1900-talet och framåt, trots en helt an-

nan glesbygdspolitik jämfört med Sverige. Att broar byggs ser merparten av öborna som något positivt. Historiskt får man inte bortse från att havet var som motorvägarna idag. Norrmän saknar trots allt ö-intresse och ö-romantik.

Lunch fick vi på närbelägna Harrys, inrymt i gamla saluhallen. Den röda mattan var naturligtvis utrullad.

Nu var det dags för stadspromenad under ledning av en mycket kunnig guide. Att det fanns så mycket att berätta om Motala kunde vi inte föreställa oss. För alltid förknippad med svensk radiohistoria förstås. Sven Jerrings Stockholm-Motala hade flera av oss i minnet. Radiomasterna restes 1927. Luxor, Motala verkstad och Electrolux var under många år den industriella motorn, som gjorde Motala till en rik kommun. Under 60-talet fanns pengar att riva många hus och bygga nytt. Motala blev stad 1881. Inför ansökan om stadsrättigheter ritade Balzar von Platen en solfjäderformad (inspiration från hustruns solfjäder) stadsplan och det ståtliga rådhuset byggdes. Von Platen tog initiativet till bygget av Göta kanal, såg till att regeringen tillsköt pengar



och soldater som grävde. Han anlätade de bästa kanalbyggarna från England och den 24 maj 1810 gick startskottet. Göta Kanalbolaget har fortfarande sin hemvist i Motala, i ett vackert gult hus i närheten av slussen. I stadsparken blir vi påmind om Vätternrundan och dess grundare Sten-Otto Liljedahl. Han och vännen Evert cyklade 1966 för första gången de 30 milen i kostym. En oplanerad övernattnig i Hjos arrest hör också till historien. Som en varaktig påminnelse om denna världsberömda cykeltävling finns en cykelstaty i hamnen.

Bandspelare, barnvagnar, bensinpumpar, personbilar (el, bensindrivna, gamla, moderna, fartvidunder), brandbil, båt-bil, cyklar, datorer, durexautomat, dragspel, enarmad bandit, EP-och LP-skivor, filmprojektorer, flipperspel, flygplan, grammofoner, husvagn, jetbil (bränsleförbrukning 250 liter/min), jukebox, kameror, konfektyrautomat, kormaskin, motorcyklar, mopeder, propellrar, radioapparater, koffertar, räknemaskiner, selfometer (för tankning av tvåtaksbränsle), skrivmaskiner, spark, telefoner, telefonväxlar, tobaksautomat, TV-apparater, vattenpumpar, vespor och troligen en hel del

som jag missade. Jo då, det finns också motorer till alla typer av fordon på motormuseet!

Efter middagen togs vi med till Georgien, Italien och Indonesien. Stellan Håkansson berättade om en vandringsresa i Georgien tillsammans med några hurtiga norrmän. Dagsvandringarna kunde varieras utifrån var och ens önskemål med utgångspunkt från boendet i en ort på 1750 meters höjd nära den ryska gränsen och med höga berg i närheten. Många kyrkor, god mat, vin och öl var också en stor del av resan. Georgien med sina 4 milj. invånare, eget skriftspråk, huvudstaden Tbilisi och naturen har börjat bli ett intressant resmål.

Pär Lindström tog oss med till solens mat i sydöstra Italien. Bo Hagström, från TV-programmet med samma namn, ledde resan. Provingar av vin och olivolja, handtillverkning av pasta, historiska inblickar i handel och befästningar var några ingredienser. För lunch i byar hemma hos någon bonde behövdes flera timmar. Bilderna på alla rätter som det bjöds på enligt italienskt mönster var många.

Bodil Eckert visade sju aptitretande bilder från resan öster om Wallacelinjen. En utförligare berättelse kommer i vår om denna resa inriktad på fåglar.

Så blev det söndag, och vi togs till Brasilien med Anne Jung och Lars Holme Nielsen. De har rest ett 10-tal gånger i detta stora land med 27 delstater, det 5:e största landet i världen. Möjligheterna till bad är många vid oändliga stränder och jordens enda termala flod. Världens största vattenfall finns också här. Vackra, färggranna koloniala städer att strosa i och den unika stadsplanen och arkitekturen i Brasilia är värd att ut-



forska. Tyvärr finns också favelas runt de större städerna. Inblickar i gruvstädernas historik och köttproduktion och fiske fick vi också. Naturen, fåglar och andra djur, är mångfacetterad. Och naturligtvis fick sången, dansen och musiken sin rättmätiga plats.

En kortare geografisk resa, som sträckte sig över många år, fick vi av P-G Andersson, föreståndare på Övralid. Verner von Heidenstams barndom hos mormor och morfar i Olshammar, hans resor med stor reskassa i ungdomen, konstskola och tiden som författare beskrevs målade. Hans förhållande till kvinnor, främst de två hustrurna och en sambo, fick vi en djupare inblick i. 1923 köpte Heidenstam gården Övralid, då ett litet torp, och ritade själv det nuvarande huset. För åtta år sedan fick Andersson ett telefonsamtal från Heidenstams sambo Kate Bangs barnbarn angående böcker hon lämnat efter sig. Det visade sig att det också fanns dagböcker och brev, vilka kom att förändra många händelser och uppfattningar om Heidenstam. Allt finns beskrivet i boken "Ett hemligt liv" av Martin Kylhammar.

Nils Paul informerade om den svenska flygbranschens arbete med ett mer hållbart flyg. Han beskrev hur planen blivit mer energieffektiva de senaste 50 åren, men att utsläppen trots allt ökat för att fler människor reser. Han

menade att Sverige nu befinner sig i en brytpunkt, där nettoutsläppen minskar trots ökat resande. Men all data bygger på mängden bränsle, som tankas i Sverige. Nu är det vanligt att flygbolag klimatkompenserar. Klimatreducering sker till mindre del genom inblandning av biobränsle. Flyget betalar för sina utsläpp genom EU-handel med utsläppsrätter och från nästa år FN:s program CORSA. Branschföreningen har en färdplan med fossilfritt inrikesflyg 2030 och utrikesflyg 2045. Idag finns elflyg för korta rutter med små plan.

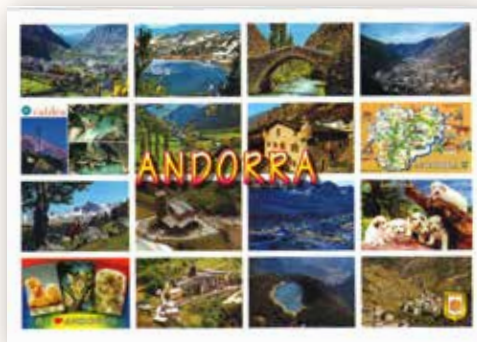
Per J Andersson beskrev tågets historia "Från fridstörare till framtidshopp". Det började illa med ett dödsfall vid tågets första färd i september 1830. Hur tågen utvecklades från i stort sett bara godståg till persontåg illustrerades. Vi fick inspiration och goda råd om tågresa i Europa, Indien och USA. Allt från när det behövs platsreservation, vilka tåg som har de bästa restaurangvagnarna, nattåg till möten och spontana discon i Indien. De statliga tågstationerna i USA har inga shoppingställen och Schweiz är världens bästa tågland. Det sticker ut. Mer finns i de fyra SR-programmen "Räls" och i Pers bok "Ta tåget".

Till sist hade vi alla än en gång anledning att framföra ett stort tack med varma applåder till styrelsen för ett innehållsrikt och välplanerat möte.





På vandring i Andorra.
Gunilla B.



Hej alla SGS:are! I många år har jag
drömt om att få se The Edinburgh
Military Tattoo och nu blir det äntligen
av. Och så får jag en massa annat sevärt
på köpet. A win win situation!

Hälsningar Bodil C.

En hälsning från norra USA och Kanada
i Glacier nationalpark. Tre långa vand-
ringar har vi varit på. Det känns i benen!
Nu åker vi vidare till nästa nationalpark,
Yellowstone. Det funkar bra att sova i tält,
lite svårt att komma på benen bara.

Hälsningar Katarina





Hälsningar från ett vackert Bulgarien. Vi besökte flera världsarv, bl.a. detta kloster i Rilabergen.

Bodil Einarsson

Fantastiska vandringsdagar i Lake Distrikt med solsken och 20 grader varmt hela veckan. Kan rekommenderas för Er som ännu inte vandrat i dessa omgivelningar. Keswick den 21 sept. 2019

Hälsningar Ewa och Lars Sandström



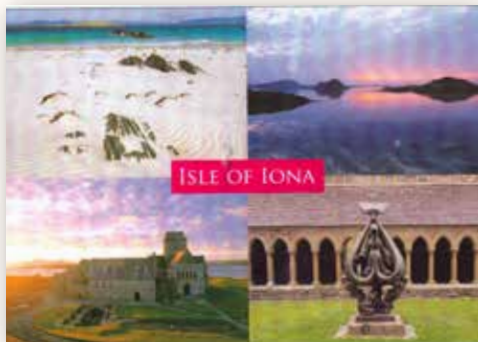
Hälsningar från en fantastisk resa i Wilhelm Mobergs, Karl-Oskars och Kristinas fotspår. Många orter med svenska namn. Folket här älskar att prata om sina svenska förfäder.

Bästa hälsningar Bodil C.

Tågresa genom Europa, från Stockholm till Venedig. Tåget är 500 meter långt och har 16 vagnar. Detta är något helt nytt. Stannar på några platser under resans gång.

Hälsningar Ann och Sven Barthel





Hej! På bussresa genom det vackra Skottland. Förbi Loch Lomond och ut på öarna i inre Hebriderna. Loch Ness, men ingen Nessie. Passerade Caledonian Canal och genom Grampian Mountains till Edinburgh Tattoo med ett par Whisky distillery stopp.

Mvh Ann och Sven PS. Inget regn

Hej alla SGSare! En hälsning från Iglesias på Sardinien. Det ligger en timmes bilresa från Cagliari och är en charmig liten stad. Jag gillar Sardinien för den varierande naturen med ogenomtränglig macchia, välbevarade historiska lämningar, vita stränder och jättegod mat.

Hälsningar My Jakobsson



Varma hälsningar från deltagarna i SGS-resan till Indonesien oktober 2019. Vi såg över 120 olika fågelarter, spökdjur, många vackra fjärilar och en mycket liten orm, som kanske var en kungskobra.

November 2019. Hälsningar från Galapagosöarna! Vi har kryssat mellan öarna och sett det fantastiska djurlivet med bl.a. de stora sköldpaddorna.

Dag & Margareta





Resa i Asien november månad.
 Hongkong, Macao, Kina och Taiwan.
 Många upplevelser. Intressant att träffa
 människor från andra kulturer samt
 matupplevelser.

Hälsningar Ewa o Lars S.

Arenal 28/11 2019
 Hälsningar från Gunilla, som nu
 upplevt vad regn vill säga.



En vecka på Grönland med vackert och
 dramatiskt landskap + isberg och valar
 utanför hotellfönstret. Händelserik
 resa!

*Birgitta Lindblad, Annika och Lars
 Starkenberg*

Ett oväntat möte

text och bild: Monika Apell

Ibland möter man människor, som på något sätt knyter an till något annat man upplevt tidigare. Man påminns om saker, som har hänt långt tidigare eller i närtid, minnen som får oss att skratta eller att gråta, le eller bli lite vemodiga. Detta råkade jag ut för i somras.

2010 var jag tillsammans med några kamrater på en rundresa i Andalusien. Detta var något av en drömresa för mig och att få uppleva Alhambra hade jag drömt om länge. Resan tog oss runt till många fina platser i Andalusien, vackra städer och historiska platser. När vi kom till Sevilla gjorde jag det obligatoriska inköpet -en T-tröja med motiv från Sevilla. Tröjan har hängt med sedan dess.

I somras bodde jag några dagar på ett Scandic Hotell i Stockholm och turistade lite i vår vackra huvudstad. Frukostmatsalen var fullsatt den där söndagsmorgonen och jag skulle åka vidare samma dag. Jag satt vid ett långbord och hörde många olika språk runt omkring mig. Denna morgon hade jag tagit på mig min T-tröja, inköpt i Sevilla.

Bredvid mig satt två spansktalande kvinnor, gissningsvis mor och dotter. När jag höll på att avsluta min frukost, vände sig den äldre kvinnan till mig och frågade, om jag pratade engelska. Hon sa ungefär så här: "Jag är designer, katalan och bor i Barcelona. Jag jobbar för ett stort företag, som designar olika saker runt om i Spanien. Det är jag som har designat din T-tröja."

Att jag hade på mig min spanska T-tröja, bodde på just detta Scandic



Hotell och hamnade bredvid denna kvinna kan väl bara vara en slump? Det blev helt klart ett oväntat möte, som väckte mina minnen från resan till Andalusien. Vi fortsatte att prata en stund om Andalusien och om deras resa till Stockholm. Kvinnan hade precis anlänt till Stockholm och skulle vara i Sverige en vecka. Våra vägar skildes åt och vi gick åt varsitt håll med ett leende på våra läppar.



Ett Reseminne

av Bodil Eckert och Jan Lindberg

Möte i Okavango

Vi var i Okavangodeltat i Botswana. Där finns vattenvägar men stora delar nås med jeep, även om man ibland passerar över ganska djupa vattendrag. Vår grupp bestod av oss två svenskar, tre personer från Storbritannien och två guider. Vi hade varit på safari i några timmar och sett många djur. Nu ville guiderna visa oss hur bushmännen överlever, så en av guiderna, som växt upp i bushen, visade hur man fiskar upp en smaklig skorpion ur ett hål och sedan hur man gör upp eld. Han snurrade en pinne mot något lättantändligt, som han lagt på en brädbit. Det började skymma, så den andra guiden ville hjälpa honom och satte ifrån sig sitt gevär. Alla tittade fångslat på glöden, som började komma, när plötsligt en av de engelska damerna ropade: "Oh, an elephant!" En yngre elefanthona hade, utan att vi märkt det, närmat sig oss. Hon visade genom våldsamt öronviftande, att hon inte alls var nöjd med att vi var där. Guiden tog snabbt sitt gevär och siktade på elefanten, medan han flera gånger sade:



"Stand still!" till oss. Vi var som stenstoder och såg hur elefanten kom

lite närmare. Då kom plötsligt den andre guiden farande bakifrån, ropade högt och kastade sin lilla bräda mot elefanten. Det skrämde henne, så hon bestämde sig för att vända och istället söka upp sin flock, som befann sig några hundra meter till höger om oss.

Vi var alla skakiga efter detta, inte minst guiden med geväret, han som brustit i uppmärksamhet. Han hade aldrig varit så nära att skjuta en elefant. Vi tog oss snabbt till jeopen och åkte mot vår lodge, där man överraskade oss genom att servera middagen ute i det fria på en äng. Vi hade egentligen helst suttit tryggt inomhus. Kvällens samtalsämne var givet.

Nästa dag ägnade vi oss åt att fotografera centimeterstora grodor!





1. När och hur blev du medlem i SGS?

– Jag har varit medlem sedan 1999. Sommaren -99 reste jag bl.a. i Indonesien. När jag var i Bukit Lawang på Sumatra träffade jag Peter och Johanna från Sverige bland orangutangerna. Vi reste sedan tillsammans på Sumatra, Java och Bali några veckor. När vi kom fram till vårt guesthouse i Yogyakarta på Java och stod utanför entrén, cyklade ett sällskap förbi. Jag hörde då att Peter ropade och en person stannade till. Det visade sig vara Lennart Manning, som då bodde några kvarter bort från vårt guesthouse! Lennart bjöd hem oss på middag en kväll och berättade då om SGS. När jag kom hem gick jag med i föreningen. Senare kom det fram att Peters mamma är Gunnel Svensson, en annan välkänd SGSare.

2. Har du deltagit i något av föreningens vår-och höstmöten?

– De första åren var jag inte med så ofta. På senare år har jag försökt vara med på både vår-och höstmöten.

3. Din bästa resa hittills? (Behöver inte vara en SGS-resa)

– Det är svårt att välja en bästa resa. För mig blir det omöjligt att välja en. Det måste bli två resor, som betytt mycket för mitt fortsatta resande. Den första var 1971, då jag precis gått ut gymnasiet. Då reste jag med en av mina bröder till USA under några månader. Vi

köpte en bil, en pistagegrön Rambler från 50-talet, av en professionell häxa i Greenwich Village och körde tvärs över USA till San Francisco. Det var min första resa utanför Europa och utan föräldrar. Det var nog då min reslust väcktes på allvar.

Den andra resan var att åka Transsibiriska järnvägen till Beijing sommaren 1986. Det var min första resa till Asien och där väcktes min fascination över den världsdelen.

4. Din drömresa om du varken behöver ta hänsyn till tid, pengar, hälsa eller tillståndet i världen?

– Det är svårt att välja, men på senare år har mitt intresse för Syd- och Mellanamerika återkommit, så det är nog den världsdelen jag skulle välja, om jag nu måste välja.

5. Vad har du alltid med dig när du reser?

– Eftersom jag tycker om att läsa, släpar jag alltid med en packe böcker, vilket utgör den största vikten i mitt bagage. Jag tycker inte om att läsa på platta, men jag måste nog krypa till korset, tror jag!

6. Vad vill du helst läsa i Briefing?

– Jag tycker alltid det är roligt och spännande att läsa om andras reseupplevelser.



Boktipset

av Christina Völcker



Boken "Vem är kannibalen?" av Thomas Petersson är en bok som torde intressera alla SGS: are, inte minst för att huvudpersonen är föreningens egen Magnus Andersson. Författaren har, i likhet med många SGS:are, rest till Nya Guinea för att där besöka naturfolket Korowierna.

Genom hela boken söker författaren svar på frågan huruvida kannibalism förekommit på ön och om det i så fall fortfarande förekommer.

Han jämför också olika tiders intrång och våldförande på naturfolken på Nya Guinea. Först kom kolonisateurer med exploatering och sedan missionärer, som absolut skulle omvända dessa människor. På senare tid har turismen letat sig ända in till de oupptäckta stammarna i Nya Guineas urskog. Dessutom knackar numera hungriga profitörer på dörren och hotar naturfolkens existens.

En riktig kulturkollision

I svenska Afghanistankommitténs bilar är det, i god svensk anda, regel att använda säkerhetsbälten, vilket är ovanligt i Afghanistan i övrigt. Året var 1998, talibanrörelsen satt i regeringen och jag körde från Kabul ned till SAK:s regionkontor i Ghazniprovinsen. Med mig i bilen fanns en kollega, Ustad Saceed, som arbetade inom utbildningsprogrammet och vi hade givetvis säkerhetsbältena på. Några mil ned på vägen stannade vi vid en kontrollstation. Ett rep över vägen och ett par talibaner sittande i skuggan under en tältduk med sina kalasjnikovs. En av dem, en stor man med svart turban och ett respektingivande skägg, kom fram till bilen. Ustad Saceed vevade ned rutan. Språket var pashtu och först kom två frågor, som

jag förstod–varifrån vi kom och vart vi var på väg. Sedan kom en tredje fråga, som jag inte förstod. Ustad sa något i förklarande ton, men det gick knappast hem, för talibanen rynkade pannan, såg misstänksamt på oss och gav tecken till mig, som satt vid ratten, att köra. När vi kommit en bit, frågade jag Ustad vad den där sista frågan handlat om.

– Jo, sa han, talibanen frågade: Vem har bundit fast er i bilen?

Skrivet av Anders Fänge i boken "Förstå Afghanistan" utgiven av Svenska Afghanistankommittén, hösten 2018. Insänt av Mirka Glaxer. Redaktionen rekommenderar att läsa hela boken, framför allt om man är intresserad av vad som händer i Afghanistan.

Världens första socialinrättning

Text och bild: Inger Bjurlén



Om du kommer till Augsburg i Tyskland så missa inte att besöka stadsdelen Fuggernet (Fuggerei).

Affärsmanen Jacob Fugger grundade den här stadsdelen 1516 för att ge fattiga och hemlösa en billig bostad. Hyran var en Rhendaler (motsvarande 88 cent) per år. Därtill skulle hyresgästerna betala tre olika böner varje dag för grundaren och hans familj. Området är starkt katolskt. Än i dag är hyran 88 cent per år, men numera får man också betala sin elräkning.

I var ände av området finns en port. Portarna stängs fortfarande varje kväll för besökare, kl. 18.00 på vintern och 20.00 på sommaren. För invånarna är de öppna till kl. 22.00. Kommer man hem senare betalar man 50 cent till den övervakande vaktmästaren. Efter mid-

natt kostar det en euro. Slanten ses nu mer som en skänk till vaktmästaren än som ett straff, något som det var förr i tiden. Invånarna får naturligtvis nu gå in och ut från Fuggernet närhelst de önskar. Låsningen av portarna ska tjäna som en säkerhet för invånarna.

Under 1600-talet förlorade Augsburg mer än hälften av sin befolkning på grund av krig, pesten och hunger. De boende renoverade området själva så att det blev beboeligt igen.

Under andra världskriget





förstördes hälften av byggnaderna när Augsburg bombades 1944, men tack vare en bunker som byggts ett år tidigare, blev ingen människa skadad.

Den mest kände invånare som bott där var muraren Franz Mozart, farfars far till Wolfgang Amadeus Mozart. Även Amadeus far, Leopold Mozart, bodde här.

Idag renoveras och upprätthålls Fuggeriet med hjälp av pengar från inträdesavgifter, skogsbruk och fastigheter. Nu bor där runt 150 människor.

Vi fick en intressant guidning i området. Lägenheterna är små men mo-

derna och välsköta. Det blev vi varse, när vi fick titta in i en visningslägenhet.



Omodalen i Etiopien

text och bild: Karin och Mikael Thorvaldsson



Nineteine

Första kvällen i Mursi, Omodalen, sitter jag uppe och pratar med hövdingens andra fru, Nineteine. Hon visar stolt upp ett getskinn, som hon dekorerar genom att skrapa bort hårstrån i ränder och sätta på metalldelar från använda patroner och sedan gnugga mjukt. Det tar lång tid, flera månader. De använder hela getskinn som kläder, ett höftskynke. Nineteine berättar om sina sysslor; ta hand om getterna, mjölka korna, hämta vatten i floden och laga mat. Hennes man slår henne om hon inte är snabb nog. Hon pekar på ett ärr på sin rygg och undrar om Micke slår mig också. Jag berättar att det är olagligt i Sverige och då vill hon följa med mig. Nineteine kommer ursprungligen från grannbyn men fick flytta hit när hon gifte sig. Hon

gillar livet i den här byn. Som hövdingens fru har hon hög status.

Att gifta sig

Kvinnorna i Mursi väljer inte själva sin man, utan mannens familj betalar kvinnan med boskap till brudens familj. En brud kostar ca 40 kor. En man i byn tycker det är konstigt att Micke bara har en fru trots att han inte behövt betala något för mig.

Barn är status, ju fler desto bättre. Genomsnittsmannen har 15 barn med tre fruar. De tycker det är illa att vi bara har två barn. Nineteine klämmer mig på bröstet och undrar om det är något fel på mig. Vår guide förklarar att det finns p-piller. Det vill hon ha. Även om barn är status, inser hon snabbt fördelen med p-piller. Det är slitsamt för kvinnorna att föda så många barn.

Att vi kommer på besök är ett utbyte åt två håll. De ser att en kvinna kan vara självständig utan att lämna sin man och en man kan vara nöjd med en fru och två barn. Vi ser deras fantastiska kultur, där alla har en uppgift att fylla och där de tar hand om varandra. De har ett socialt skyddsnät, en samhörighet och nära gemenskap, som jag tror att vi har tappat i vårt stressiga karriärsamhälle. Det är så lätt att tro att vi har det bättre i allt, men det är inte så enkelt.

Hyenorna

Vi sitter och äter middag i skymningen och bredvid oss hörs klingandet från kornas bjällror. Herdarna leder in boskapen i byn för natten och tänder en

eld åt djuren, så de inte ska frysa. Runt husen i byn finns gärdsgårdar av pinnar och taggiga grenar, som håller de vilda djuren ute. Vårt tält är i utkanten av byn. Alla byborna har gått in till sina hus och vi är ensamma kvar i byn. Bara en liten bit bort hör vi hyenorna. Jag tänker på den smarta lilla killen i ”Gudarna måste vara tokiga”. Han håller en träbit över huvudet för att han lärt sig att hyenorna aldrig anfaller någon som är längre än de själva. Vi får sköta toalettbehoven i buskarna i varandras sällskap i natt, så att den ena av oss alltid står upp.

Vägen till floden

Varje dag leder folket i byn djuren till vatten och bete. Idag ska vi få följa med till floden, där de vattnar djuren. Vi frågar hur långt det är dit, för vi vill veta hur mycket dricksvatten vi ska ta med oss och om vi behöver hämta solskyd-

det i bilen. -Det är nära, alldeles bakom trädet där borta, säger de och pekar. Vi hänger på direkt. När vi kommer fram till trädet, är det alldeles bakom stenen där framme, väl där alldeles efter svängen osv. Vi går i närmare en timme i den stekande solen innan vi är framme, rödbrända och törstiga. När vi kommer tillbaka berättar vår guide, att det är så man förklarar och tänker här; hela tiden en liten bit i taget. Det finns inga problem med det och allt är alldeles nära.

Läppplattor och grisbetar

Mursi-folket gör ärr på sina kroppar som dekoration; blommor, cirklar och rader med korta streck. En del ärr betyder något speciellt, t.ex. att en man har försvarat sin by och dödat ett lejon. Ninetine erbjuder sig att göra fina ärr på mig och intygar att hon är väldigt duktig, när jag ser tveksam ut. Några kvin-



nor har ett hål i underläppen. Där sätter de en stor keramikplatta när det är fest. Mursi-folket är ett stolt och starkt folk med många traditioner och ceremonier. Micke visar dem bilder på Danifolket från Nya Guinea med grisbetar i näsan och fjädrar i håret. Det är underbart att se deras reaktioner. De tycker det ser väldigt konstigt ut. Att de själva har läppplattor och stora hål i öronen är helt normalt i deras ögon. Jag är själv förvånad över hur fort jag vant mig vid läppplattor och grisbetar.

Dunga

Som många unga män vill även Mursimännen imponera på de unga kvinnorna. Vi har hamnat mitt i en Dunga-ceremoni, där de unga männen tävlar mot varandra med sina herdestavar. De tävlar 2 och 2 på en stor öppen slänt medan övriga står i cirkel runt omkring och hejar på. En liten bit ifrån står de unga ogifta kvinnorna uppklädda med blänkande armringar, stora örhängen och finaste frisyren. De pratar och pekar. Alla har nog en egen favorit, som de håller på. De ser omväxlande förskräckta och glada ut. För att skydda sig mot slagen virar männen in sig med allt vad de kan hitta. Gamla sandaler, träbitar, korgar m.m. fästs med tygremsor på kroppen. Där finns en domare, men vi har svårt att greppa reglerna. Det gäller att hänga med i tävlingen och titta åt rätt håll. Allteftersom de tävlande avancerar, måste man backa eller gå åt sidan, för annars kan man råka hamna mitt i ringen och det är farligt. Även de tävlande kan skada sig om motståndaren får in en olycklig träff. Myndigheterna vill förbjuda tävlingen, men det vill inte stamfolken lyssna på.

Helande morgonceremoni

Vi blir väckta tidigt på morgonen. Krafterna är som starkast då. Vi leds bort till kohagen. Två män har fångat in en ko och en tredje man ska just till att skjuta kon i halsen med en pil. En naken ung pojke står bredvid. En stråle blod sprutar ur kons hals och pojken börjar krypa fram och tillbaka i strålen, så han blir alldeles nerblodad. Han gnider in sig i blodet. Solen är på väg upp och strålarerna reflekteras på hans blodiga kropp. Det är vackert och makabert på samma gång. Därefter tar han på sig aska och slutligen kodynga. Vi har fått vara med om en helande ritual. Ett par månader tidigare hade pojken blivit sparkad av en tjur och fått en skada på sitt knä. Förra gången vår guide var i byn hade han haft med sig antibiotika och nu är pojken helt frisk. Det här var den sista helande ceremonin. Människorna är väldigt måna om sina kor och den här kon tog ingen skada.

Årets fetaste man

Bodi-folket har en speciell tradition, där de rikaste familjerna väljer ut en son, som under 2-3 månader ska äta så mycket som möjligt och få en stor rund mage. Han äter bara blod, mjölk och honung. Blodet dricker de direkt från korna. Korna är deras viktigaste ägodel, så de tar inte mer blod än kon kan avvara varje dag. Korna lär inte må dåligt av det. För att ingen ska se dem innan tävlingsdagen sitter de ensamma i en hydda. De går bara ut under natten för att uträtta sina behov. På tävlingsdagen har de blivit så runda, så de behöver hjälp att ta sig till byn, där tävlingen äger rum. Där utser kungen "årets fetaste man" under en speciell ceremoni.



Vinnaren får en egen ko och alla de unga flickorna vill vara med honom. Fet=vacker. Det ger hög status att ha vunnit tävlingen. Efter tävlingen återgår de till sin ursprungliga vikt, eftersom övervikt är väldigt opraktiskt. Så här på våren ser vi inga feta män. Tävlingen är i slutet av sommaren.

Bodi

Vi kör rätt in bland buskarna där bebyggelsen tar slut. Det finns ingen väg, så vår chaufför trixar sig fram där det är

som bredast. Efter någon kilometer går det inte längre utan vi lämnar bilen och fortsätter gå. Efter ett par hundra meter kommer vi fram till en liten by. Här finns 7-8 runda hyddor med grästak. Några män sitter och spelar ett kulspel, andra vaktar getterna och korna, kvinnorna flåtar korgar, ammar eller förbereder mat. Det vilar ett lugn över hela byn. De tittar upp och nickar till hälsning, när vi kommer. Vår lokala guide visar hyddan han växte upp i. Han är numera klädd i jeans och t-shirt och bor



vid marknaden, där han arbetar med att vakta en mobilmast. Kontrasten är stor. I byn finns ingen el och livet pågår på samma sätt som det gjort i tusentals år, men med de ungas tillgång till internet kommer troligtvis allt att förändras på bara en generation.

Kameran och själen

Det är inte många turister som besöker Bodi-folket. Några har inte sett vita människor och mitt blonda hår är helt oemotståndligt. De bara måste ta på det, barn som vuxna. De allra minsta barnen blir rädda, när de ser mig, och springer gråtande till sina mammor. Ett par kvinnor vi möter har aldrig sett en kamera och vill inte bli fotograferade. De tror att en del av deras själ kan försvinna in i kameran.

Ärr som tatueringar

Bodi-folket har en tradition att dekorera sina kroppar med ärr. De skär snitt i hu-

den i olika mönster och håller sedan såren öppna och uttänjda för att ärren ska bli bulliga och fina. Vid ett par tillfällen ser vi när någon fyller sina snitt med en massa, som påminner om deg. I andra fall skär de upp såren flera gånger. De är ett stolt folk, som gärna visar upp sina vackra tatueringar.

Dobi

Vi sitter runt elden i Banna och pratar med byäldsten, Dobi. Vi har tagit med bilder från Sverige som vi visar. Det är bilder på våra barn, den röda stugan i Blekinge, snöiga landskap, ett fruset vattenfall, skärgårdsbåten och havet. Vår guide hjälper oss att berätta. Han börjar med att berätta var vi kommer ifrån, men Dobi, som bara varit i de närmsta byarna, vet inte om att hon själv bor i ett land som heter Etiopien. Hon bor i Banna och känner inte till något utanför. Hon har aldrig sett havet eller en sjö. När hon ser bilder på havet, tycker

hon det är orättvist att vi har så mycket vatten så nära, när hon får gå så långt för att hämta vatten. När vi berättar att havet är salt och inte går att dricka, utbrister hon "Usch" och tycker det är värdelöst. Snö och is är väldigt svårt att förstå här, men det händer att det kommer hagel, så det vet Dobi vad det är. Vår guide förklarar att snö är som hagel, som fortsätter komma vecka efter vecka tills det ligger ett tjockt lager på marken. Under tiden kan man inte odla och djuren måste vara inne och vattnet blir hårt. Dobi ser helt förskräckt ut.

Bull jumping

På vägen mellan Banna och Hamer möter vi fem pojkar, som snart ska bli män. De har rakat håret helt eller i ett mönster och har vita pärlor runt halsen. För att gifta sig och bli man ska de delta i en Bull-jumping ceremoni. Pojkarna hoppar då nakna från rygg till rygg över ett tiotal uppradade kor och fortsätter sedan rakt ut i naturen, där de ska klara sig själva i 2-3 månader. Därefter får de komma hem och räknas som vuxna. Om de har tur, har familjen sett ut en fru åt dem. Under ceremonin piskas deras systrar blodiga på ryggen. Piskandet är frivilligt, men det har hög status och det är ett tecken på tålighet att ha stora fina ärr på ryggen. Systrarna dricker sig berusade innan piskandet och retar upp den som piskar. Kvinnorna visar gärna stolt upp sina ärr men önskar samtidigt att det inte ska behöva vara så här.

Som en filminspelning

Vi är på marknad hos Hamerfolket. Det är en närmast överklig känsla att gå runt här. Nästan alla är traditionellt klädda i getskinn dekorerade med snäckor och

pärlor. Kvinnorna har armringar i mässing och koppar och tunna tvinnade flätor i håret, insmorda med smör och röd ockra. Några har format små bollar på huvudet i stället. De ska snart gifta sig. Alla detaljer betyder något och visar på samhörighet och status. En kvinna med en toppig cylinder framtill på sitt översta halsband, är första fru. Folk samlas i skuggan under de enstaka träd som finns utspridda på marknadsplatsen. Där umgås de och säljer sina varor. Vi sätter oss också i skuggan en stund på en sten. Genast kommer det fram två små barn och börjar fläta mitt hår. Efteråt får de var sin mango. De blir jätteglada och följer sedan efter oss vart vi än går.

Get till middag

Idag ska vi äta get till middag. För en timme sedan stod geten bunden vid ett träd här bredvid oss och nu håller kocken på att laga till den. Vi såg på när de slaktade den och skar rent skinnet och styckade. Skinnet använder de till kläder. Det märktes, att den unga killen, som skar loss skinnet, hade gjort det många gånger. Det gick snabbt och blev väldigt fint. Inälvorna åt de upp råa med en gång. De delades i mindre bitar och doppades i en stark sås. Vi vågade inte smaka. Man äter allt med fingrarna här och oftast från ett gemensamt fat. Det går inte att hängmöra kött här på landsbygden. Det är för varmt, så man får tillaga direkt eller röka bitar eller torka i smala remsor.

*Fortsättning följer i
nästa nummer av Briefing*

Resemästarens sidor

På vår trevliga hösträff i Motala presenterade jag en ny SGS-resa till Egypten med Nils Billing som ledde SGS resor till Sudan. Det blir en resa som börjar där den klassiska Egyptenresan slutar. Intresset var stort och du kan läsa mer om den och andra SGS-resor nedan. På SGS hemsida, www.sgsresa.se hittar du detaljerad information.

Några medlemmar gav förslag på nya resmål för SGS, till exempel Gabon eller Sumatra. Kanske kan någon av dem bli verklighet. Har du förslag på resor, färdledare eller arrangörer, så hör gärna av dig!

Har du frågor om någon SGS-resa eller vill boka dig, kontaktar du researrangören direkt.

Kalendarium

Expedition Sydatlantens öar Ushuaia-Sydgeorgien- Tristan da Cunha- St Helena-Johannesburg

Endast kryssning:
29 mars-25 april 2020
Från Skandinavien:
25 mars-28 april 2020
Väntelista!

Nigeria

1 veckan i februari 2021
Inställd.

Öster om Wallaceinjen - Indone- siens natur med Anders Haglund

15-31 oktober 2020
5 platser kvar!

Det okända Egypten med Nils Billing

Ca 11 dagar i mars/april 2021
Intresselista!

Nigeria

Resan är inställd, tills säkerhetsläget förhoppningsvis förbättras och UD lyfter en del av sin avrådan.

Vill du veta mer? Kontakta Josefine på Avi Fauna,
E-post josefine.brantmark@avifauna.se, telefon 070-610 44 45

Expedition Sydatlantens öar

Ushuaia–Sydgeorgien–Tristan da Cunha–St Helena–Johannesburg



Vår expedition över ett av de sju världshaven tar oss till tre av Atlantens mest otillgängliga ögrupper och öar – Sydgeorgien, Tristan da Cunha och St Helena. Tristan da Cunha är världens mest ensligt belägna samhälle. Man kan åka över Sydatlanten på andra sätt, ja till och med med samma båt, om man nöjer sig med att ha gjort turen. Det blir en standardresa med standardutflykter. Det som gör vår SGS-resa unik och så spännande är att vi har kontakter och vänner på öarna genom vår expeditonsledare Torbjörn Svensson. Sannolikt finns det inte någon annan svensk som varit på alla dessa öar och dessutom har vänskapsband med öborna. Det öppnar dörrar som är stängda för andra. Att Torbjörn är sjökaptan och erfaren färdledare är basen för en lyckad resa och han kommer att hålla många intressanta föredrag och leda utflykter på svenska. Dessutom blir det fina föredrag av båtens guider.

Vårt fartyg m/v Plancius går med passagerare i Arktis och Antarktis. Hon har viss isklass och tar 116 gäster, är 89 m lång och 14,5 m bred med en marschfart på 10,5 knop. Varje hytt har dusch och toalett. Mat- och föreläsningssalen är rymlig och Observation Deck har panoramavy föröver och bar. Även goda däcksutrymmen kommer väl till pass då vi når varmare breddgrader efter Tristan. 10 zodiacs gör landstigningar effektiva. Hon har en internationell besättning på 47 personer, varav åtta är guider/ledare/föredragshållare under ledning av en holländsk Expedition Leader. Ombord finns också en läkare.



Pris endast kryssningen: 103 000–114 000 kr/person beroende på hyttkategori. (Det finns även delux- och superiorhytter).

Datum från Skandinavien: 25 mars–28 april 2020 Vänstelista!

Information och bokning: Lotta och Anna-Karin på Gränslösa Resor, E-post info@granslosaresor.se eller telefon 0151-209 00.

Öster om Wallaceinjen

Indonesiens natur med Anders Haglund



Fotograf: Anders Haglund

Nu har första gänget kommit hem efter en lyckad resa, där de sett mycket fågel, många av de däggdjur som finns och fantastiska korallrev. Till nästa års resa kommer vi göra några små justeringar för att det ska bli ännu bättre och för att få in lite mer kultur.

Sulawesi är den största ön inom området som kallas Wallacea och här hittar vi en av världens artrikaste och äldsta regnskogar med flera endemiska arter, bland annat inte mindre än 90 fågelarter som bara finns här. Moluckerna och

Timor är Wallaceas östligaste utposter och utanför öarna går en djuphavsgrav som hindrar arter från att sprida sig till Nya Guinea och Söderhavet. Vår resa går till Sulawesi och Moluckerna, så vi kommer att besöka både den västra och östra delen av Wallacea. Den som vill har möjlighet att förlänga resan med en tid i Raja Ampat, Nya Guinea.

Ön Halmahera ligger i ögruppen Moluckerna, vilken kanske är mer känd under sitt tidigare namn Kryddöarna. På ön Halmahera hittar vi nya arter som



”Hjärtat” är vad som kallas Wallacea. Det begränsas i både öster och väster av djuphavsgrovar som hindrat spridningen av både flora och fauna.

inte återfinns på Sulawesi. Faunan här har allt större inslag av australisk fauna med bland annat klättrapungdjuret moluckkuskus, vittofskakadua, 15 arter kungsfiskare, samt den spektakulära vimpelvingade paradisfågeln (Standardwing), vars spelplats vi besöker. Det var florans och faunan på Halmahera som var Sir Alfred Russel Wallace huvudsakliga inspirationskälla när han utvecklade sin teori om arternas ursprung.



Fotograf: Anders Haglund

Färdledare: Anders Haglund, biolog och en av SGS mest rutinerade och uppskattade färdledare.

Datum: 15–31 oktober 2020, Boka!

Pris: 54 900 kr

Antal deltagare: 12–15 personer

Mer information och bokning: Gränslösa Resor, E-post info@granslosaresor.se
tel 0151–209 00. www.granslosaresor.se

Det okända Egypten med Nils Billing



*Nils Billing skriver just nu
en bok om Unispyramiden*



Vi räknar med att de flesta SGS-are redan har besökt pyramiderna i Egypten och seglat på Nilen. Det här är en resa som börjar där den klassiska Egyptenresan slutar. Vi kryssar på Nassersjön i Nubien på gränsen till Sudan, går in i gravar som nyligen öppnats och får genom Nils Billings guidning en levande

bild av livet och historien i det gamla Egypten. Han läser hieroglyfer, tolkar och kommenterar den fördolda värld som pyramidernas väggar ger oss tillträde till. Med oss har vi också en lokal, engelskspråkig guide som ger oss inblickar i dagens samhälle.

Hälsning från Nils Billing till höstmötet 2019:

Hej allesammans!

Här kommer några ord från er färdledare. För det är min förhoppning att ni väljer att upptäcka såväl det forntida som moderna Egypten tillsammans med mig våren 2021. Jag befinner mig i skrivande stund på en flodbåt, s k dahabiyya, längs Nilen nere i Gebel el-Silsila. Denna plats rymmer det stenbrott där man under det faraoniska rikets storhetstid och ända in i romersk tid bröt huvuddelen av den sandsten som användes i de stora tempelbyggena. Jag deltar i en svensk arkeologisk expedition ledd av Dr Maria Nilsson från Lunds universitet.

I alla händelser önskar jag i samband med SGS möte varmt rekommendera denna resa till Egypten. Den innehåller en unik kombination av resmål, som man inte annars finner i så att säga traditionella Egyptenresor. Vi kommer att få nära bekanta oss med oerhört spännande platser, flera dit bussarna normalt sett inte går. Vi talar bland mycket annat om pyramider långt bort från de tre stora och kändaste i Giza, om gravar där såväl texter som bilder låter oss följa den dödes resa till och på den andra sidan, liksom om inblickar i de fornegyptiska arbetarnas vardag. Vi ger



oss även ut på en flera dagars båtresa på Nassersjön söder om det forntida Egyptens traditionella sydgräns och beger oss ner i Nubien för att se de tempel genom vilka egyptierna manifesterade sin överhet och deras gudars närvaro.

För att säga lite om mig själv. Jag arbetar som lektor och docent i religionshistoria på Teologiska institutionen i Uppsala. Förutom religionshistoriker är jag även egyptolog, specialiserad på fornegyptiskt språk, religion och sakral arkitektur. Jag har lett flera resor till Egypten sedan 20 år och hade glädjen att vara reseledare på SGS resor till Sudan för ett par år sedan. Återigen, ha ett trevligt möte och jag ser fram emot att se er under vår resa till faraonernas land nästa vår.

Tid: 11 dagar i mars eller början av april 2021. Intresseanmälan!

Budgeterat pris: cirka 30 000 kr

Antal deltagare: cirka 20 SGS-are

Intresseanmälan: Kontakta Anna-Karin eller Lotta på Gränslösa Resor. Mejla info@gransloresor.se eller ring 0151-209 00



Okända exotiska Baltikum

Från koja till slott: Adelspalats och gamla bondbyar, svenska befästningar, ryska ikoner, folkkonst, vandrande sanddyner, Vilnius, Riga, Tallinn. God mat och härligt öl! Guide: författaren Pär Lindström.

Estland – Lettland – Litauen med kortare besök i Gdansk och Kaliningrad. 12 dagar i liten grupp – en riktig **"Baltisk grundkurs"**
10 – 21 aug **2020**, 24 maj – 4 juni **2021**

Baltikum med Baltic Books

0706 720 333. Program, massor av bilder: www.balticbooks.se.